

Co přinesl rok 2022 – výlet do indického Himaláje

Účastník zájezdu CK Alpina Brno

Loňský rok byl opět skvělý, co se týká skoro všech oblastí mého života. To nejlepší se ale událo na horách a při lezení. S Olgou (v prvním případě nejen s ní) jsem byl 2x ve Vysokých Tatrách, ale o tom jistě napíše Olga (konečně jsme sundali její „pytel“ z Velkého Kežmaráku) ve svém příspěvku, takže já se budu soustředit jen na ty Himaláje.

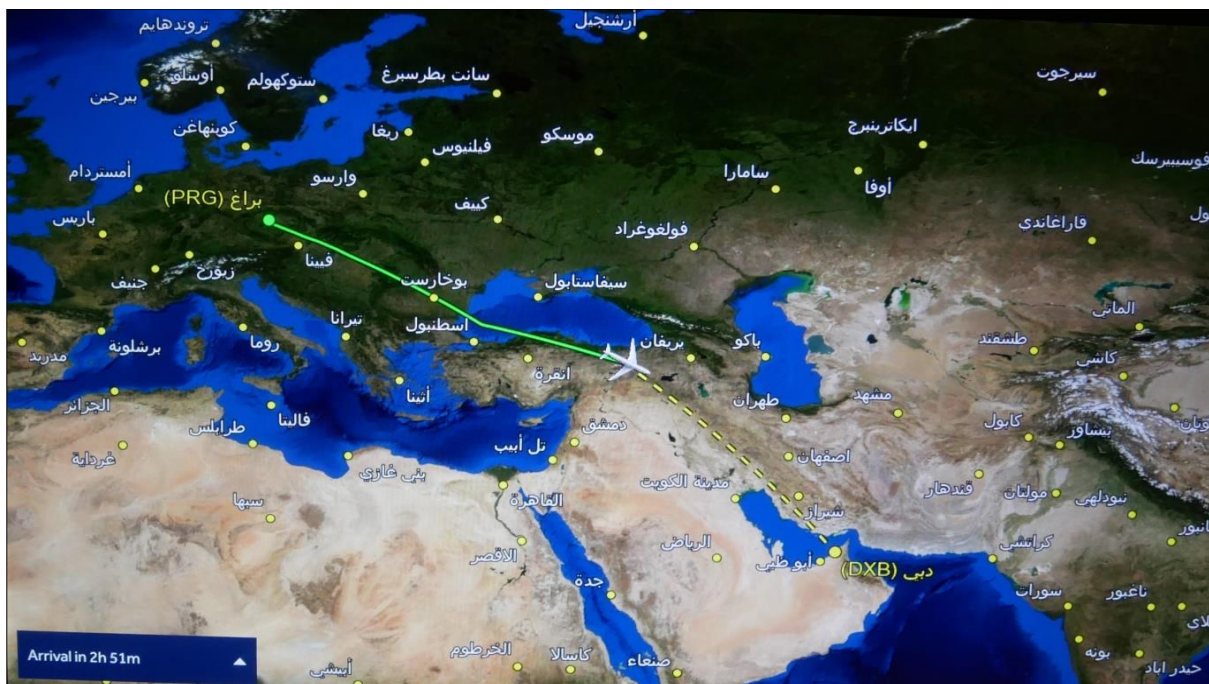
31. 7. Praha – Hlavní nádraží

31. 7. – Jedeme z našeho do cizího světa...

Už se mi poštěstilo být v těchto horách počtvrté (2x v Nepálu a nyní podruhé v Indii) v životě a pevně doufám, že ani ne naposledy. Mou představou byl pochod s plnou polní (tedy už ne lezení na kopec 7000 m) přes nějaké to pětitisícové sedlo, s možností vylézt na nějaký turistický vrchol nalahko. Zkrátka kontrola, jestli to ještě moje tělesná schránka snese. Takový výlet jsem začal plánovat už v roce 2019, abych ho měl za sebou už před oslavou svých 65. narozenin (což se mi už několikrát při jiných výročích vyplatilo), které jsem tím chtěl oslavit současně s oficiálním odchodem do důchodu. Covidová doba však vše zhatila a tak jsme tento výlet dva roky odkládali. Rok 2022 však už byl ten pravý k uskutečnění tohoto plánu. Už v roce 2019 jsem si vybral svého souputníka, který bude ochoten se mnou snášet všechno to lehké nepohodlí (o něco mladší, jediný z mnoha oslovených...). Měli jsme už taky vybránu i cestovní kancelář, se kterou tento výlet uskutečníme, protože vím, že získat víza a pohybovat se po takovéto zemi není pro mě nic běžného, přesněji řečeno, nerad jezdím do zemí, kde se nedomluví. Nejsou to jen hory, kde to člověk až tak moc nepotřebuje, ale než se člověk dostane z letiště pod kopce. Z vybraného programu ck jsem si myslel, že to bude jednoznačně pánská záležitost, ale to jsem se hodně mylil. Nakonec to bylo 5:3 ve prospěch něžného pohlaví. I vedoucí byla nakonec žena, jménem Lenka. Nejmladší účastnicí byla teprve 20-letá studentka Karlovy univerzity v oboru učitelka hudby na flétnu.

Na počátku roku 2022 je zájezd zaplacen, v březnu ck zakoupeny letenky a už čekáme na dobu, kdy bude možné požádat o víza. Vyplnění víza je elektronické a má asi 10 jednotlivých obrazovek, když člověk nevyplní jeden požadovaný údaj, nepustí jej systém na další stránku. Hned první kolonka mě dostala do úzkých, když si vysloveně přejí, abychom napsali jméno a příjmení tak, jak je zapsáno v pase, ale systém neumožňuje zapsat čárky a háčky. Budu mít problém? Vyzvídají, jestli náhodou váš otec a dědeček nepochází z Pakistánu. I když už člověk vyplnil kolonku, že je důchodce, tak systém vyžaduje zadat adresu, telefon a statutárního zástupce firmy, ve které jsem pracoval před nástupem na pracovní odpočinek. A ještě mnoho dalšího ohledně drog a případných odsouzení. Požadovali i kontakt na anglicky hovořícího člověka v ČR, u kterého by si mohli údaje ověřit. Naštěstí se to nestalo. Vyžadovali dokonce informaci o tom, kdo, kdy a kde vydal vízum v případě, že už člověk někdy v Indii byl. Od cestovky účastníci zájezdu dostali informaci, že se platí 10 USD za vydání víza, ale nakonec, když asi Indie potřebovala vylepšit své devizové zásoby USD, byla celková cena významně vyšší. Když se nakonec podařilo tuto částku zaplatit (Radíme - díky ...), tak už byl jen jeden problém, nemít den před odletem pozitivní výsledek testu na covid. Test má třídní platnost a my tedy museli jít na test až den před odletem z republiky, protože doba od vlastního odebrání vzorku po výsledek je 24 hod, pokud tedy člověk nezplatí dvojnásobek za 12 hodinový termín. I tak rychle umí pracovat naše zdravotnictví.

Nebudu už zdržovat podrobnostmi, zvládl jsem test, odjet do Prahy a ještě vyplnit nějaké odletové formuláře a pochopitelně všechny dokumenty vložit v patřičných formátech do požadovaných systémů (JPEG, PDF). Už bych to ani nemusel znovu absolvovat.

1.8. Let do Dubaje - mezipřistání

Odbavení na letišti proběhlo docela v pořádku, za chvíli jsme na letišti v Dubaji, kde přesedáme na další letadlo, nyní do New Delhi, hlavního města Indie.

1.8. Přilet do Dubaje

1.8. New Delhi – výhled z našeho hotelu na ulici

2. 8. Odbavení na letišti v New Delhi před letem do Lehu

Absolvujeme první indické jídlo a zjišťujeme, že místo piva budeme v lepším případě pít Pepsi nebo Coca-Colu. Krátký spánek v hotelu přerušuje budíček, abychom se nechali převést na letiště a odletěli společností Go First do hlavního města Ladakhu, kterým je Leh v severní části Indie.

2. 8. let z New Delhi do Lehu nad Himalájemi

Opět jsme odvezeni do místního ubytování a následně jdeme na místní Shanti stupu, odkud je krásný výhled na město Leh. Už ale okukuji kopec nad tímto chrámem s kótou 4060 m, odkud by měl být výhled na město a jeho rozlehlost podstatně lepší. Další den se společně aklimatizujeme (stovky schodů...) ve dvou kláštrech, které jsou opravdu hodně velkolepě udržovány ve stavu, aby zaujaly turisty.

2. 8. Ubytování v Lehu – Samba Guest House

2. 8. Jediná společná fotka celé výpravy

2. 8. Shanti stupa v Lehu

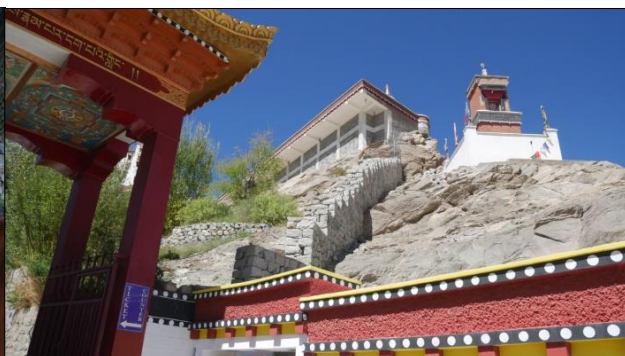
2. 8. Leh – plakát s Dalajlámou

2. 8. Leh – božstvo nevyhližející mírumilovně

2. 8. Co si dám za jídlo?

3. 8. Klášter v údolí Lehu

3. 8. Klášter v údolí Lehu

Nutné nákupy jsme už zvládli včera a tak mám po návratu ze společného výletu právě odhadnutých 5 hodin na to, abych se dostal suchým údolím na vzpomínaný vrchol 4060 m.

3. 8. Výhled z kopce 4060 m na město Leh

Jsme poslední den ve městě Leh a můj kamarád Radim mi sděluje sladké tajemství (od příletu stále leží v posteli...), že mu jeho chytré hodinky řekly, že aklimatizace ještě neproběhla a že si pobyt v Lehu prodlouží ještě o další 2 dny a nechá se odvést taxíkem na místo možného setkání v 1/3 treku.

3. 8. Stavební práce v Lehu

3. 8. Nejlepší a nejdražší jídlo v Lehu

Cestou na první výlet s názvem Marpha trek se ještě stavujeme v dalším klášteře s názvem Spitok. Na místo, kam nás ale měly taxíky dovést, jsme se ale nedostali, protože velká voda silnici vzala s sebou do věčných lovišť. Nastalo asi pět náročných brodění.

3. 8. Hrad u kláštera v údolí Lehu

3. 8. Výhled z hradu na Kangyaze 6400m

4. 8. Konečná naší pohodlné cesty – stržená vozovka

4. 8. Brodění

Pomalu, ale jistě se posunujeme vzhůru údolím až na místo, kam jsme měli být dovezeni. Po dalších dvou hodinách pochodu stavíme poprvé stany a zničehonic se zde objeví místní babi a vybírá nocležné za každý stan 200 Rupii, což je asi 3 USD. Dokonce dává vedoucí i doklad o zaplacení noclehů. Další dva dny nám trvalo dostat se na první sedlo Ganda La (4980 m a na první 5000 vrchol nad tímto sedlem) a následoval sestup do hlubokého údolí do vesnice Skyu na břehu řeky Markha.

6. 8 Vrchol 5013 m nad sedlem Ganda La

6. 8. Barevné kytky v kamenné poušti

6. 8. První sedlo Ganda La (4980 m)

Zde se taky setkáváme s Radimem a já dostávám svého parťáka s již historickým stanem Gema, se kterou se kamarád stále nemůže rozloučit. Další dlouhá etapa, což je celodenní pochod obrovským himalájským údolím, vede do vesnice se stejným jménem, jako má řeka a taky celý trek -Markha.

7. 8. Cestou údolím řeky Markhy

V této části treku je už turistů podstatně více, většina z nich však dává přednost chůzi „nalehko“ a doprovází je skupina koní, mul nebo oslů s místními průvodci. Podle toho taky vypadá cesta, která je plná „zlata“ pro zahrádkáře. Současně zde už jezdí i auta. Protože téměř celý trek jdu v sandálech, (nejlepší obuv na brodění...), nohy večer vypadají dost použité a je jim třeba věnovat v řece a následně před stanem dostatečnou péči.

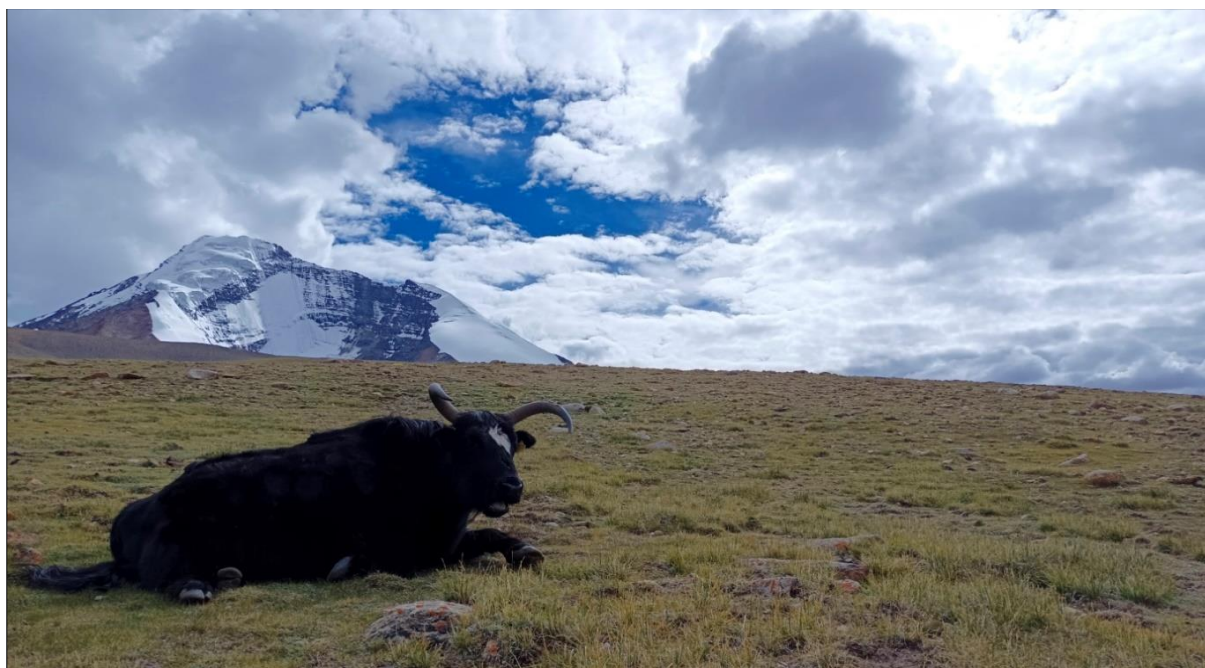
7. a 8. 8. Nohy poutníka na cestě a jejich regenerace po cestě

7. 8. Vedoucí Lenka a červíci

7. 8. Brodění

Přes vesnici Hankar se dostáváme do pastevecké osady Tahungtse. Následuje krátká etapa do nejvýše položeného kempu na treku v pastevecké osadě Nimaling s nádhernými výhledy na masív hory Kangyaze (6400 m). Zde Radim vyslovil obavu, že nebude klidně spát, pokud si nebude jist, že nás ledovec na kopci nemůže ohrozit. Sám zůstává polehávat v táboře, ale našli se další dobrovolníci, kteří se vypravili se mnou na výlet zjistit pravý stav věcí.

9. 8. Masív hory Kangyaze (6400 m) nad pasteveckou osadou Nimaling

Ostatně skoro každý den jsem se snažil vylepšit si svou aklimatizaci odpoledním výstupem o cca 200-300 m výše nad naše tábory. Dnes se jednalo o 500 výškových metrů. Díky své dobré aklimatizaci jsem mohl i lehce vypomoci s batohy děvčatům. Ledovec hory Kangyaze nás opravdu ohrozit nemůže a Radim tak může klidně spát. Ráno máme před sebou výstup do nejvyššího sedla na treku Gongmaru La (5250 m), který se konal poprvé v mlze, nejprve prudký a pak dlouhý sestup úžasnou skalnatou roklí do vesničky Chogdo, kde nás čekají taxíky.

10. 8. Závěr výstupu do nejvyššího sedla na treku Gongmaru La (5250 m)

10. 8. Sestup

10. 8. Sestup úžasnou skalnatou roklí do vesničky Chogdo

Původně se mělo dojít až do další vesnice, Shang Sumdo, ale to by byly další 4 km navíc v době, kdy už jsme po dlouhém sestupu toho měli všichni plné zuby. Když až sem vede „silnice“, tak se nebudeme unavovat. Taxíky nás odvázejí k dalšímu klášteru Hemis, největšímu v celém Ladakhu.

10. 8. Vstupní brána do kláštera Hemis

V jeho blízkosti se nachází jediný, ale za to velmi rozlehlý ladakhský NP, ve kterém jsme zvládli svůj první trek. Večer a další den si už užíváme pohody v našem ubytování v Lehu a chystáme se na náš druhý a současně i poslední trek.

Ráno vyjíždíme v plném počtu osmi účastníků do vesnice Korzok (4600 m) na břehu azurového jezera Tso Moriri (4600 m).

12. 8. Cestou do vesnice Korzok (4600 m) na břehu azurového jezera Tso Moriri (4600 m).

Ještě, než jsme sem ale dojeli, tak můj společník musí vyběhnout z auta a potupně si ulevit. Zatím jen vrchem. Bohužel je Radimovi natolik zle, že si netroufl ohrozit zbytek výpravy svými problémy na náročném treku a raději podnikl ještě téhož dne cestu do nižších poloh směrem k Lehu. Jeho zážitky by jistě vydaly na delší vyprávění, když byl Radim předán řidičem do péče Policie na jednom z kontrolních stanovišť. Začátek čtyřdenního treku (nyní už mimo NP Hemis, poblíž indicko-čínské hranice) vede nádhernou vysokohorskou krajinou přes několik pětitisícových sedel ke slanému jezeru Tso Kar. První den, po přespání v oficiálním kempu vesnice Korzok, nás očekává táhlý výstup do sedla Yalung Nyau La (5430 m), poté sestup k blízkému tábořišti (5300 m).

13. 8. Táhlý výstup do sedla Yalung Nyau La (5430 m)

13. 8. Výhled na azurové jezero Tso Moriri (4600 m).

Brzy ráno využíváme možnost technicky jednoduchého výstupu nalehko na suťovou horu Yalung Nong (6080 m) a zpět za 5 hod. Následuje pokračování treku přes sedlo Kartse La (5380 m) na další tábořiště. Tento den jsme zvládli cca 1200 m převýšení nahoru (vše ve výšce nad 5000 m), docela to dalo zabrat.

13. 8. Chlad na sedle Yalung Nyau La (5430)

14. 8. Na vrcholu hory Yalung Nong (6080 m)

Už nás čeká jen přechod nejvyššího sedla na treku (Kyamayuri La, 5460 m) a sestup na travnaté pastviny Rajung Karu (4950 m). Zde nás, při stavbě stanů, nejprve vítá drobné mrholení, po chvíli sluníčka se zatahuje a začíná pršet a to vydrží až do rána. Dokonce v noci vstávám a ujišťuji se, že voda nevystoupala až k našim stanům, které máme na břehu horského ledovcového potoka.

14. 8. Cestou na poslední tábořiště 15. 8. Poslední tábořiště, žene se na nás nepohoda

Tak zle ale našťastí opravdu nebylo, jen na sedle a i cca 300 m pod ním napadl sníh, takže můžeme být rádi, že jsme tomu o ten jediný den utekli. Přes poslední sedlo Harlam Kongla (4930 m) to ještě šlo, ale abychom se dostali na tu správnou stranu řeky tekoucí údolím,

museli jsme velmi náročně brodit. Já jsem přenesl čtyřem děvčatům jejich batohy a jedné dokonce zvlášť i drahou zrcadlovku. Když jsem ji převáděl jako poslední, která měla cca 45 kg váhy a nebyla zatížena batohem, tak jsme se postupně oba ocitli ve vlnách ledovcové řeky. Naštěstí to bylo už nedaleko břehu, takže jsme se za pár dlouhých a mokrých sekund dostali opět na požadovaný břeh. Protože teplota vody při brodění neměla daleko od nuly a ještě vše bylo zakončeno nedobrovolnou koupelí, tak jsem nohy necítil až do doby, než jsme došli nekonečnými planinami k slanému jezeru Tso Kar (4550 m). Tady nás už naštěstí čekaly džípy, které nás dovezly zpět do civilizace.

16. 8. Pohled zpět na zasněženou trasu včerejšího pochodu

16. 8. Poslední tábořiště

16. 8. Náročný brod Nadi s Vaškem

16. 8. Po brodu všech ostatních účastníků zájezdu (nikdo nefotil...)

16. 8. Divoké vody brodu

Ještě se musím zmínit o mém fotografování. Vezl jsem svoji bezzrcadlovku Panasonic GX80 se dvěma objektivy a pochopitelně, jako jistou zálohu, kterou ale běžně nevyužívám, je i telefon. Hned první den na prvním treku mi vypovědělo ostření v podstatě nového širokoúhlého objektivu (24-64 mm) vyměněného v servise před měsícem, takže i když jsem musel nést svůj fotoaparát v batohu, fotil jsem telefonem. Když jsme přijeli do Lehu, tak jsem zjistil, že do věčných lovišť odešel naštěstí jen objektiv, ale měl jsem už jen „dlouhé sklo“, které má své výhody i nevýhody. V každém případě jsem ho využíval v plném rozsahu ohniska od 70-200 mm. Zatím mi nikdo na prezentacích nehlásil, že obrázky byly kvalitou nevyrovnané. Možná to bylo hlavně tím, že mobilem jsem fotil jen v optimálních světelných podmínkách, takže to fotí i mobil vyhovujícím způsobem.

Nyní nás už čekal podle itineráře ck jen rezervní den na odpočinek v Lehu a na nákupy dárků před cestou domů. Hned po příjezdu do Indie jsem sdělil všem svůj plán, že pokud to jen trochu půjde, tak se budu snažit půjčit si kolo a vyjet na sedlo Khardung La, ve výši cca 5400 m. Jedná se o nejvýše položené sedlo, které se dá přejet po asfaltu a konají se zde závody běžecké i cyklistické. CK tuto alternativu nabízela výměnou za neúčast na druhém treku s půjčením motorek (nebo výstup na vrchol Kangyaze), ale myšlenka vyjet na sedlo na motorce se mi nelíbila. Po druhém treku mi sdělila Kristýna, houslistka z Brněnské filharmonie, že by to zkusila vyjet se mnou a musel jsem přiznat, že jsem měl z toho radost. Při takovém výkonu není dobře člověku samotnému, jak praví Kniha všech knih. Po snídani nejprve řešíme otevření půjčovny kol, což nás stálo hodinu času, ale vše se povedlo (půjčovné 1000 rupií/kolo) a my ještě chvilku před desátou hodinou vyjíždíme nahoru.

17. 8. Vrchol 4060 m nad městem Leh už máme po dvou hodinách jízdy hluboko pod sebou

17. 8. Teoreticky to máme ještě 28 km do kopce

17. 8. Odpočinek s focením

Zastavila nás až kontrola asi v poslední čtvrtině trasy (South Pullu). Další zdržení - ztráta více než půlhodiny drahocenného času. Člověk vykonávající důležitou činnost kontroly permitů nás nakonec pustil i bez „bumáčky“, ale už bylo jasné, že nedojedeme až nahoru. Chyběla nám poslední dlouhá zatáčka a mohli jsme to do hodiny zvládnout. O to nám ale zase až tak moc nešlo, důležité bylo, že jsme to nevzdali a jeli až do páté hodiny, kdy už bylo nezbytné se otočit a jet zpátky, abychom do tmy vrátili kola a zúčastnili se rozlučkové večere u našich ubytovatelů.

17. 8. Cestou ze sedla dolů – hrad v Lehu

17. 8. Shanti stúpa

Asi jsme byli místní “hvězdy“, když si nás ostatní projíždějící na motorkách i v autech fotili a natáčeli na videa. Za celý den jsme potkali jen několik cyklistů, kteří ale jeli jen z kopce dolů. Když jsme vyjžděli z Lehu, mohli jsme jet bez zastávky 30 min a 5 min nám stačilo k odpočinku a vydýchání. Poslední hodinu už byla doba jízdy a odpočinku 50 na 50 %. Nižší parciální tlak kyslíku (jak se lidově praví, bylo málo kyslíku) prostě udělal své. Ujeli jsme 28 km nahoru za 7 hodin celkového času a za cca hodinu jsme sjeli stejnou trasou dolů k půjčovně kol. Ale kdybych zde byl náhodou ještě jednou, tak to zkusím opět, poučen z našeho nezdaru i s vyřízeným permitem, o kterém nám nikdo neřekl. Indové asi mají neklidné spaní nejen z Číňanů (5 kontrol na cestě z Lehu do vesnice Korzok, která byla ještě stále vzdálená od čínské hranice cca 3 desítky km vzdušnou vzdáleností jižním směrem a více než 50 km směrem východním), ale i z Pakistánců (viz vyřizování víza...).

V následujících dnech už nás čekala jen cesta zpět do New Delhi, opět letíme přes šestitisícové vrcholky Himalájí, což byl, stejně jako při prvním letu do Lehu, nezapomenutelný zážitek. V Delhi jsme se projeli metrem i motorovými rikšemi.

18. 8. Let z Lehu do New Delhi

Navštívili jsme významné památky, Červenou pevnost a místní islámskou mešitu, kde jsme se dostali do sporu s velmi aktivním a nenávisným islamistou. Naštěstí jeho chování následně omlouval nějaký jeho mladší, více smířlivý a méně impulzivní kolega, nic závažného se nestalo, jen nás chtěli patřičně oškubat o naše rupie. Nakonec jsme asi všichni, stejně jako já, nějaké „rupky“ věnovali potřebným dětem, ale to jejich sociální problém stejně bohužel neřeší.

18. 8. Vždy náročná práce elektrikáře

18. 8. V danou chvíli nenáročná práce místní
Policie

Poslední den si necháváme na to, že pojedeme do Agry a shlédneme jednu z nejkrásnějších památek Indie – Taj Mahal, který má krásnou a taky docela romantickou historii svého vzniku. Poprvé v Indii taky jedeme slušným, klimatizovaným autobusem, je to nutnost, protože teploty se zde pohybují až kolem 40 st. Celsia a to není opravdu příjemné. Řidič nás veze na vyhlídku na památku, která je na druhé straně řeky Yamuny (která protéká i hlavním městem), protože jsme narazili právě na zavírací den (pátek), ale i tak se dá na zavřené památce vydělat. Vstup na wiew point (patřičně oplocen a doplněn ostnatým drátem) je za 200 rupií, do parku, kde jsme před 7 lety (po návratu z výstupu na vrchol Satopanth) taky byli díky „geokešingu“, je vstupné ještě podstatně vyšší.

19. 8. Wiew point na Taj Mahal přes řeku Jamunu za 200 rupií, elektrika jako obvykle...

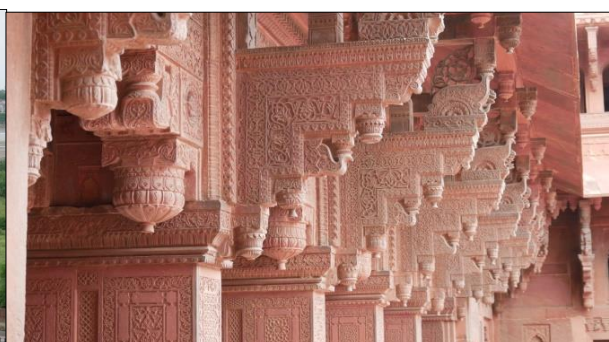
Po této zkušenosti jedeme ještě na Červenou pevnost, která je ještě krásnější, než ta v Delhi. Vstupné zde (stejně jako v New Delhi) mají rozlišeno na nižší pro místní obyvatele a významně vyšší (12x) pro cizince. Když už zde ale turista je, tak by byl sám proti sobě památky nevidět i za tyto vyšší ceny. Všechny památky jsou zařízeny jako stánky plné atrakcí ke koupi, ale já už měl jako dárky koupěna dvě trička v Lehu. Do památek se nesmí nic nosit, probíhá u nich kontrola (skoro jako na letišti) a já musel i svou svačinu – banán a jablko buď vyhodit, nebo sníst. Volil jsem tu druhou variantu, i když jsem se do památky díky velké frontě dostal asi až za další půlhodinu. Nevadí, na focení bylo stále dost času.

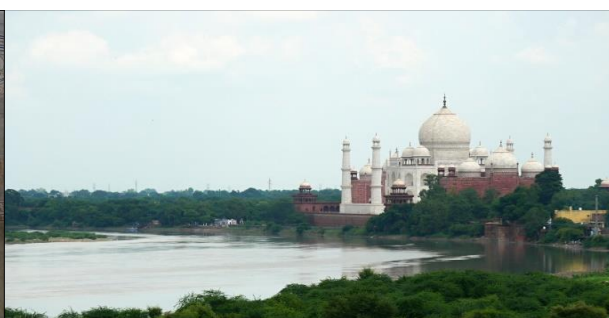
18. 8. Agra. Červená pevnost

18. 8. Taj Mahal z wiew pointu

18. 8. Most přes řeku Jamunu z Červené pevnosti, úžasná výzdoba Červené pevnosti

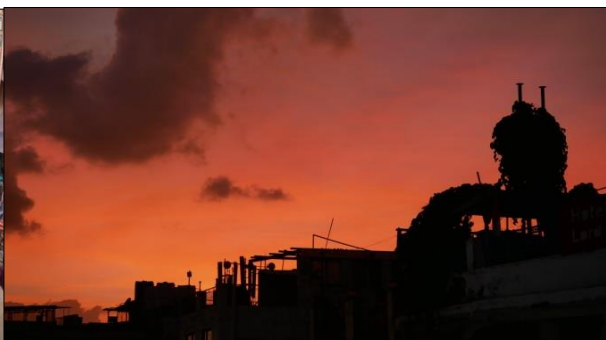

18. 8. Vykládaný mramor Červené pevnosti pohled z neobvyklého úhlu na Taj Mahal

Poslední večere, kdy jsme utráceli i poslední rupie (já doslova) a po další noci se opět ocitáme v taxíku, který nás odváží na letiště. Let proběhl v pohodě, skoro i podle časového harmonogramu. Problém nastal až na území ČR. Neustále narůstající hlášené zpoždění mého rychlíku, které se zastavilo na 100 min, reálně ale bylo ještě o 20 min delší, takže domů do Ostravy jsem dojel až za světla. Výlet stál opravdu za tu námahu s vyplněním víza na tři pokusy, nejistotou, jak dopadne test na covid (o tak vysokou sázku, 50 tis Kč, jsem ještě nikdy ve svém životě nehrál...). Když je vše předem dáno jako na dovolené v turistickém resortu někde u moře, tak dny volna nemají žádné vzrušení a člověk se stále jen přežír. Na výlet jsem odlétal s váhou cca 83 kg, ale domů se vrátil s váhou 79 kg, takže to byla i dobrá dieta a odtučňovací kúra.

19. 8. Indická ulice v New Delhi

19. 8. Střechy hotelů při západu slunce

Podle lehce upravovaných záznamů Stopaře na Seznam.cz jsem během výletu našlapal cca 190 km s převýšením nahoru 8500 m a asi i totéž dolů.

Březen 2023

Text a foto Jiří Hon (Kateřina Jungová).

17. 8. Kousek pod South Pullu, kde jsme byli zastaveni v našem přesvědčení, že na sedlo vyjedeme

14. 8. Výhled z vrcholu hory Yalung Nong (6080 m)

Všudypřítomný Dalajláma - vždy jako živý